

The background features a minimalist design with three blue circles of varying sizes and two thin blue lines. One line starts from the top left and extends towards the center, while another starts from the top right and extends towards the center. The circles are positioned in the upper and lower right areas of the page.

Kroměřížská škola tvůrčího psaní

Sborník prací

2013

LABUŤ A HUSA (Lenka Trněná)

Stejně jako lidé, mají i zvířata místo, které náleží pouze jim. Daleko, daleko na moři, v místech, kde se slunce moře dotýká, leží ostrov. Zde je království zvířat. Lidé si o něm po staletí vyprávějí, zvířata sní o cestě do těch končin. Každý si je představuje jinak, ale ani ty nejfantastičtější představy nedokáží vystihnout krásu nekonečných pláží, třpyt písku, jež je pokrývá, či vysoké palmy, s věčně šumícími listy. Tam je ráj všeho živého. Na tomto místě žijí zvířata v míru, ve vzájemné shodě.

Kdysi zde žilo i hejno labutí. Všechny byly krásné, vznešené, ale jak to tak bývá, jedna z nich byla o něco krásnější. Když roztáhla křídla a vzlétla, i moře ztichlo nad tou nádherou.

Jednoho rána se labutě koupaly v zátocě, ranní slunce barvilo jejich peří do růžova, když tu se na břehu objevila osamělá husa. Zpovzdálí sledovala labutě. Pojednou i ona nastavila své křídlo slunci, ale nic se nestalo, žádné odlesky duhy, žádný perlový třpyt. Peří bylo jen bílé, obyčejné.

Později toho dne se husa vracela zpět ke svému hejnu, když tu na okraji moře zahlédla onu nejkrásnější labuť. Stála na břehu, osamělá. Husa přišla k labuti, po chvíli váhání se ptajíc „Kde jsou tvé družky?“ Labuť smutně a toužebně vzhledla k obloze „Odletěly, je náš čas.“

„A Tebe tu nechaly?“

„Mám zlomené křídlo, nemohu s nimi letět.“, po chvíli ticha dodala „Ale co budu teď dělat?“

„Musíš vydržet. Na jaře se vrátí. Teď pojď se mnou.“ A s těmito slovy se husa vydala pryč. Labuť se po chvíli zvedla a vydala se za husou. Zimu strávila s ní a jejím hejnem.

Na jaře se labutě vrátily, přivítaly svoji družku, ale labuť na pomoc, které se jí dostalo, nikdy nezapomněla.

Ponaučení?

Pomoc někdy přichází z nečekané strany.

BAJKOBALADA O PANNĚ A HOUBÁCH (Kateřina Hýbnerová)

Slunného rána mladá krásná panna
do lesa si vyšla,
By chutné hříbky k obědu si našla.
V tom letním čase však pršivalo málo
Nemnoho hub se tehdy urodilo.
Našla jen hříby, bedle, kozáky
Co nadchnou jen chudé žebráky.
Panna však trochu zklamaná byla,
Pro lepší krmi se jí ústa narodila.
Když tu zaradovala se v ranním lese
A svůj poklad už v košíku si nese.
S puntíky je ten hříbek červený
Původ má jistojistě vznešený.
To je ten pravý pro její mlsná ústa
Voňavé sousto ochutnat se chystá.
Byla to vskutku skvostná smaženice
Škoda, že další už nechutná více.

Morality: Ne vždy zlatem bývá

to, co se třpytívá

ŽABÁK (Adéla Divilová)

Starý žabák měl své oblíbené místo u břehu jezírka v rákosí. Trávil tam většinu času, odpočíval a vzpomínal na doby svého mládí. Měl rád klid, toho kvákání žab měl už dost.

Ale nic netrvá věčně. Na vysokém rákosu se usadila cikáda a neustále žabáka provokovala. Chtěla, aby ji zakvákal, aby předvedl jaký je skokan a neustále zkoušela svůj cvrkot. Bylo po klidu. Žabák zprvu nevěděl jak se jí zbavit, pak ho napadlo, jakou taktiku zvolit.

Chválil, jak pěkně vypadá, jak rychle létá a pěkně cvrliká. Že by jí mohl pomoci, aby se zdokonalila a mohla přihlásit do soutěže talentů. Ale ta by musela slétnout k němu dolů. Cikáda váhala, ale tak moc se jí líbila představa vítězství v soutěži, že neodolala a slétla za žabákem dolů.

Ten udělal cvak a bylo po cikádě.

PODZIM (Adéla Divilová)

Je pro mne nejkrásnějším obdobím roku. Ne jen nyní, kdy sama jsem v podzimu života.

Slunce ještě svítí, je teplo, ale v přírodě jsou už patrné změny.

Dny se krátí a jsou přízemní mlhy, někdy i mrazíky. Na polích je ještě hodně práce, vyorávají se brambory, řepa, na vinicích sklízí sladké hrozny.

Chystá se Vinobraní.

Na stromech a keřích žloutne listí, některé i do červena a hněda.

Listy se pomalu odpoutávají od větví a jako peříčko se snáší k zemi.

V lese je ještě živo, na pařezech listnatých i jehličnatých stromů rostou václavky a houbaři nachází i jiné jedlé houby.

Mnozí ptáci odletěli, ubývá much i komárů.

Vzduchem poletuje stříbrné babí léto.

Pak nastávají chladné a deštivé dny. Fouká studený vítr, někde ještě děti pouští papírové draky.

Na cestách je bláto a polními cestami se dá projít pouze v gumových holínkách.

Začínají hony, ale zvěře ubývá. Zajíců je málo, ale zatím co divočáci jsou přemnožení.

Všechno živé v lese se chystá na zimu, přichází někdy velmi brzo a nečekaně.

I ta ale je krásná a má své kouzlo, nejenom vánoční.

ROŠTÁRNY MALÉHO VEVERČÁKA (Martina Flasarová)

Malý Veverčák byl velký neposed a zlobivec. Koho potkal, tomu provedl nějakou neplechu. Jednou Veverčák potkal Hada. Had odpočíval po dobrém obědě a nevšiml si malého nezbedy, který se k němu potichu přiblížil a než se stihl vzpamatovat, Veverčák milého Hada tak zasukoval a zauzloval, že se sám nedokázal rozmotat. Musela ho zachraňovat ostatní zvířátka. Had zuřivostí syčel a nadával na nezvedeného uličníka.

Jednou zase Veverčák přesunul ptačí hnízdo na jiný strom a rodinka Ptačích pak nešťastně létala a hledala svůj ztracený domov. Když ho nakonec našla, Ptačí slibovali malému Veverčákovi pomstu.

A tak to šlo pořád dál, den za dnem, Veverčák neustále zvířátka zlobil a dělal jim naschvály. Jednoho dne zase vymýšlel nějakou lumpačinu, když v tom si všiml, že z trávy cosi vykukuje. Šel blíž, aby to prozkoumal – byl to velký ořech. Veverčák se zaradoval: „ten bude můj!“ a chystal se, že si ho odnese domů. Ale ouha – ořech se ani nehnul. Jak to? Obcházel ho ze všech stran a snažil se ho zvednout, ale ať se snažil, jak chtěl, s ořechem ani nepohnul. Sklonil se k ořechu a zjistil, že sice vypadá jako ořech, ale není to ořech! Byl to kámen. Rychle se narovnal.

Vtom uslyšel ze všech stran tichý škodolibý smích. A došlo mu, že tentokrát zvířátka napálila jeho. Veverčák se zastyděl a omluvil se zvířátkům za to, jak se k nim choval.

DOPISY (Martina Flasarová)

1.

Má drahá přítelkyně, dneska byl velmi krásný den, konečně po dlouhých mrazech jsme se dočkali sluníčka. Napadlo mě, že bych Vás mohl pozvat na krátkou procházku.

Vážený pane, sice dnes bylo krásné počasí, ale Vaši nabídku na krátkou procházku opravdu nepřijmu. Neznám Vás, takže ne.

Drahá přítelkyně, jak je možné, že mne neznáte? Setkali jsme se přece na plese sv. Valentýna u madam D.! Stála jste tam v hloučku svých přítelkyň a svým zrakem jste spočinula na mé tváři a Vaším obličejem prolétl letmý úsměv....

Vážený pane, tak to se určitě mýlíte! Takový nesmysl, že bych se dívala zrovna na Vás! A navíc si Vás nepamatuji. A nepište mi.

Ale drahá přítelkyně, ještě jste mi pokynula hlavou, že mě zdravíte! A já vám odpověděl!

Pane, ještě jedna taková nehorázná lež a počítejte s tím, že se u vás objeví muži z četnické stanice! Takhle si vymýšlet, to je opravdu vrchol!

Milá přítelkyně, z hlubokého srdce se Vám omlouvám. Špatně jsem pochopil Váš láskyplný pohled, který jsem na večírku zachytil. Chtěl jsem se Vám představit, uklonit se a políbit Vám Vaši něžnou ruku.

Tak vy si nedáte pokoj! Nebudu Vám neustále opakovat, že mi nemáte psát. Navíc mi děláte neslušné návrhy! Vyprošuji si takové jednání.

Ale, madam, copak Vy nemáte ráda, když Vám někdo napíše krásná slova?

Vážený pane, tohle na mě opravdu nezkoušejte! Krásná slova vypadají naprosto jinak, než si představujete Vy!

Drahá přítelkyně, prosím, poučte mne! Jak mají vypadat ta krásná slova dle Vás?

To snad ne!

Ale, přítelkyně nejdražší, moc toho po vás nechci, jen větu nebo dvě ...

Hulváte! Několikrát jsem vás žádala, abyste mi už nepsal! A ne rozhodně tímto stylem.

2.

Drahá přítelkyně, dnes jsem měl velmi zvláštní návštěvu. Předpokládám, že víte, koho. Ano, byla jste tak šlechetná, že se mi dnes u dveří objevili pánové z četnictva. To jsem opravdu nečekal, že toho budete schopná! Jsem zklamán a nešťasten.

Vážený pane, vy se díváte? Není možná. Byl jste mnou několikrát varován, že mi nemáte psát a vůbec jste mě neposlechl. Doufám, že vám četníci řádně domluvili, abyste neobtěžoval počestnou ženu, jako jsem já.

Nejdražší, s pány četníky jsem si příjemně povykládal, nabídl jsem jim kávu a výborné koláčky, které pekla má hospodyně. Po hodině se zvedli a ještě mě pozvali na návštěvu k nim na stanici. Vaši stížnost stáhli.

Tak to už je opravdu vrchol! Budu to hnát mnohem výš, klidně na ministerstvo spravedlnosti!

Ale, přítelkyně, už se tolik nehněvejte a zapomeňte na naše neshody. Nejsem vůbec rád, když se tak rozčilujete a vůbec Vám to nesluší!

Už zase začínáte? Vám varování evidentně nestačilo. Zabrání Vám vůbec někdo, abyste mi psal takové dopisy?

Obávám se, drahá přítelkyně, že nikdo. Možná tak smrt. Ale nebojte, přítelkyně, umřít ještě nehodlám. Jak jste se jinak celý den měla?

Vážený pane, vy se mne ptáte, jak jsem se měla celý den? Víte, jak jsem se měla? Přemýšlela jsem o Vás a o Vaší troufalosti a o tom, jak Vám zakázat mi psát.

Přítelkyně, vy jste o mne přemýšlela? Jsem poctěn a mé srdce se tetelí blahem, že na mě myslíte.

Vy si hrajete se slovíčky, vážený pane. Jste neodbytný.

Ano a i trpělivý a jednoho dne se dočkám. Dočkám se toho, že se s vámi konečně osobně setkám a nabídnu vám krásnou kytici růží.

Tak to si, pane, nedělejte přílišné naděje. Tak hluboce se nesnížím, abych se s Vámi setkala. Sbohem.

3.

Včera se mi, drahá přítelkyně, zdálo, že Vás držím ve své náruči a vroucně Vás líbám. Splňte mi tento sen, má lásko, budu ten nejšťastnější muž.

Asi se, vážený pane, domníváte, že mě Vaše sny dojaly. Jste na omylu. Mám jiné a závažnější problémy, které mají určitě přednost před Vaším, nu řekněme, chťičem. Doufám a pevně věřím, že Vaše sny byly jen pouhopouhou noční můrou.

Ale, drahá přítelkyně, jste velmi krutá. Přece víte, jak Vás nesmírně miluji, a trhá mi srdce, když musím číst Vaše rozhořčené dopisy. Mohu Vás jen ujistit, nejmilejší, že mé sny nebudou nikdy noční můrou., když v nich budete Vy.

Musím se zmínit, že se za mnou staval můj dávný přítel a pověděl mi, že Vás viděl u paní D. s jistým mužem, panem K. z L.! Co mi to děláte? Dávejte si na něj pozor, ten muž je velmi nebezpečný!

No vida, tak už dokonce máte i svoje špehy. A vůbec, co je Vám po tom, kde a s kým se scházím? To je jen moje vlastní soukromá záležitost. Říkám Vám to naposled, pane, opovažte se ještě někdy mi napsat takovou nehoráznost!

Drahá přítelkyně, berte mé varování vážně! Pan K. z L. je opravdu nebezpečný, za prvé se o něm říká, že několik mužů po jeho rvačkách přestalo chodit a jeden dokonce přišel o rozum! Za druhé, ten muž je známý svou přelétavostí a nerad bych, aby zrovna Vám zlomil srdce.

Vážený pane, nemusíte mne varovat. Jsem dospělá a soběstačná žena, nemusíte mi připomínat, na co si mám dávat pozor!

4.

Milovaná přítelkyně, opět jsem se doslechl, že jste měla dostaveníčko s panem K. z L.! Budte, prosím, opatrná! Neberte mé varování na lehkou váhu, myslím to s Vámi upřímně.

Vážený pane, nevím, kde berete tu drzost, abyste mi říkal, co mám a co nemám dělat! Pan K. z L. je velice příjemný muž z lepší společnosti a ví, jak udělat ženu šťastnou. To Vy, vážený pane, byste neuměl.

Tak neuměl? Kde se ve Vás bere ta jistota, že neumím obšťastnit ženu? Mám dost zkušeností, abych udělal šťastnou i Vás, drahá přítelkyně. Kdybyste mi dala příležitost, rád Vám to předvedu.

To jste mne vážně dostal, pane, ale pochybuji, že byste to dokázal. Pan K. z L. je velmi pozorný k ženě. A příležitost? Vážený pane, tohle už na mne nezkoušejte, víte moc dobře, co si o Vás myslím.

Odpusťte, drahá přítelkyně. Jsem velice zarmoucen, že jste dala přednost tomuto...gentlemanovi přede mnou. Tolik jsou doufal ve Vaši lásku...

Pane, jak dlouho mi ještě budete psát takové dopisy? S mou náklonností k Vám prostě nepočítejte. Již několikrát jsem Vás upozorňovala, že nemám o Vás žádný zájem.

5.

Drahá přítelkyně, jsem raněn. Dovolte mi, paní mého srdce, abych Vás potkal na rohu Vašeho domu. Dovolte mi, abych na Vás mohl pohlédnout jen koutkem oka, ale živou a skutečnou, ne jen z obrázku.

Pane, už jsem Vám jednou napsala, že si nepřeji, abyste mě takto urážel! V případě, že bych se s Vámi někdy chtěla setkat, pochybuji, že k tomu ovšem někdy dojde, si schůzku určím sama. Respektujte to laskavě.

Uvedla jste mě do rozpaků, drahá přítelkyně, zřejmě si neuvědomujete, že tady jsem mužem já a Vy jste žena!? Madam, urazil jsem se. Doufám, že ve Vašem příštím dopise bude následovat omluva.

Ó, jak namyšlená slova. To Vy si uvědomte, že je začátek 20. století a pravidlo já jsem muž, pán tvorstva a ty, ženo, budeš poslouchat, už dávno neplatí! A omlouvat se? Vám? Jak směšné. Tomu se mohu jen smát. Cha, cha, cha.

A co Vaše malá přítelkyně, slečna S.? slyšela jsem, že Vás nesmírně miluje a je na Vás neskonale závislá. Radím Vám, té se držte. Její otec je velice vlivný a mohl by Vás dostat do zdejší společnosti.

Drahá přítelkyně, ano, slečna S. je velmi okouzlující mladá dáma s neutuchajícím sexuálním...zájmem. Její vlnadná postava je opravdu k zulíbání a láká k mnoha představám. Ano, je také pravda, že její otec je vlivný a bohatý člověk s vysokým postavením, ale, nejdražší poklade, věřte, že slečna S. je oproti Vám jen pozlátko. Za to Vy jste nádherná, překrásná a stálá jako hvězdy na obloze, které ve tmě jen září a svítí na cestu smutným poutníkům....

Tak z Vás se stal dokonce i básník? Tleskám Vám, pane. Ale nemyslete si, vážený, že Vám po těchto sladkých větách skočím do náruče. To se opět mýlíte.

Milovaný poklade, Vy mě milujete! Cítím to z Vašich posledních vět! Jsem hluboce dojat a cítím, že se mi přibližujete každým dnem.

Na to opravdu nemám co odpovědět.

6.

Vážený pane, máte nějaké další informace o K. z L.? Obávám se, že jeho vztah k ženám není takový, jak jsem Vám psala!

Nejdražší, Vy mi píšete! Nemůžu tomu uvěřit! Můj poklade, mějte na paměti, že pan K. z L. je opravdu nebezpečný. Doneslo se mi, že způsobil smrt jedné mladé dívky – dívka byla před smrtí znásilněná. Miluji Vás z celého srdce, záleží mi na Vás a mám o Vás neskrutelný strach. Prosím o setkání s Vámi! Je to téměř rok, co jsme se neviděli...

Vážený pane, děkuji za odpověď. O té nešťastnici jsem již slyšela, ale její smrt v žádném případě nezpůsobil K. z L., ale její manžel. A setkání s Vámi? Pane, již rok Vás odkazuji do patřičných mezí, ale vy jste pořád stejný! Už jste měl dávno pochopit, že moje srdce nikdy nezískáte!

Přítelkyně mého života! Prosím, odpusťte mi má hříšná slova, ale chci Vás! Toužím po Vás, chci se Vás dotýkat, prozkoumávat nezmapovaná území Vašeho těla, dotýkat se Vašich nádherných ňader, boků, Vašeho klína...Milovat Vás až k vrcholu lásky...Madam, neodmítejte mě, úpěnlivě Vás prosím o setkání s Vámi!

Pane, jsem rozhořčená! Ale, jak chcete. Příští týden bude ples sv. Valentýna. Budu tam. Pokud chcete, přijďte.

7.

Drahá přítelkyně, jsem zklamán. Byl jsem na plesu, ale Vy jste tam nebyla!!!! Jak si to mám vysvětlit? Vysmíváte se mi? Tropíte si ze mne jen bláznů! Tolik jsem se na Vás těšil, že Vás konečně uvidím a Vy jste se z toho zase vyvlékla. Odepište mi, prosím!

No tak, proč se mi neozýváte? Zlobíte se? Prosim, aspoň řádku!

Co s Vámi je? Jste nemocná? Drahá přítelkyně, mám o Vás strach!

Vážený pane G., s lítostí Vám musím oznámit, že madam T. byla násilně zavražděna panem K. z L. Rozloučení s naší drahou zesnulou se koná v sobotu. S pozdravem paní D.

POVÍDKA O PIVNÍM TÁCKU (Antonín Hořčica)

Pivní tácek neodmyslitelně patří a patřil do hospod, pivnic, restaurací, barů, hotelů, zkrátka všude, kde se čepuje dobré pivo. A že se používal pivní tácek již za Rakouska – Uherska nám dokazuje film „Osudy dobrého vojáka Švejka“. Tam nejen, že v hostinci u Palivce visel na zdi obraz „Císaře Pána“ pokáleného od much, ale také na stolech byli pěkně poskládané krásné bílé porcelánové pivní tácky, které čekaly na hosty.

Jako malý chlapec, kdy jsem již unesl džbán, chodil jsem do pohostinství k panu Šebestíkovi, vždy v neděli v poledne pro točené pivo, aby můj tatínek a maminka zapili dobrý oběd. Než pan hostinský pivo natočil, chvíli to trvalo a já zatím pozoroval, jak to tam vypadá. Když bylo pivo natočeno a pěna přetékala vrchem, to byla radost se na ten džbán podívat. Pan hostinský mi ho podal a vzkázal, abych doma vyřídil pozdrav a pozvání na odpolední posezení a také mně důrazně tak jako moji rodičové nabádal, abych po cestě domů neupíjel pivo ze džbánu. Ale, já hned v chodbě, jsem si ulíznul té krásné bělavé, nahořkle chutnající pivní pěny, která se pomalu rozpouštěla. Potom jsem rychle běžel, aby té pěny tam pro naše něco zůstalo. To se ví, že pěna na pivě nezůstala a kázání jsem, jako vždy neušel.

V Bílanech byla hospoda v té době rozdělena „Španělskou stěnou“ na přední část a zadní. Když se pořádala tancovačka a někdy se hrálo divadlo, tak se stěna rozebrala a vznikl pěkný sál. V přední části byl stůl u výčepu, kde sedávali stálí hosté. V zadní části sedávali lepší hosté, sedláci, pan učitel a inteligence z dědiny i okolí. V neděli odpoledne, hlavně v zimě se tam hrávali karty. V létě se sedávalo na dvoře pod ohromným jasanem a hráli se kuželky. V době mého mládí byla v každé hospodě kuželna. My kluci jsme stavěli kuželky a posílali jsme koule, které se používaly na shazování kuželek, šikmým žlabem zpět hráčům na jejich stanoviště. Za neděli jsme si něco vydělali, protože pro nás stavěče byla pokladnička, kde hráči museli dát za hru určitý poplatek a když hráč udělal karambol tak musel vhodit do kasičky pokutu.

U nás v pohostinství byly na stolech vždy ubrusy a jen u stolu „štamgastu“ ubrus nebyl, ale za to pivní tácky byly na všech stolech. Tehdy za I. Republiky a ve 40 letech minulého století, to byly opravdové krásné bílé porcelánové tácky. Když přišel host do hostince tak pan hostinský se zeptal? „Co to bude, vašnosto“. Když host řekl, že si dá pivo, tak hostinský vzal tácek z hromádky na stole, položil jej před hosta a šel k pípě natočit pivo. Po dotočení plné sklenice s velkou pěnou donesl ji hostovi a na pivní tácek udělal první čárku.

Na stoly pokryté ubrusem se dávaly pivní tácky také proto, aby tam nezůstaly stopy z orosených sklenic od piva. Pivo muselo být správně vychlazené, i když v té době nebyly lednice a mrazící pulty. U každého pořádného hostince byla tak zvaná „ledovna“, kde se led uchovával vždy od zimy do zimy. U nás v Bílanech se každou zimu led těžil na starém rybníku. Muži z dědiny sekali velké kry ledu, asi tak 1x1 metr o síle 30 až 40 cm a ty pak nakládali na vozy a koně je odtáhly do ledovny u hospody. Led se používal na chlazení piva i potravin po celé léto.

Pivní tácky si zachovali svoji původní podobu, až do konce minulého století a dnes se, již asi nenajde hospoda, kde bychom je našli. Po II. Světové válce dostali hospody nové majitele. Na vesnicích to byly „družstva Jednoty“ a ve městech to byly „restaurace a jídelny – RAJ“. A v tu dobu se začal pivní tácek měnit. Začal se vyrábět z tvrzeného papíru a také ze slitin hliníku a jiných lehkých kovů. Tak začala nová éra pivních tácků a etiket, které dále slouží, jako podložka pod pivo. V dnešní době je to již více reklama velkých pivovarů a malých minipivovárků.

KANÁREK A JEHO POHÁDKOVÉ DOBRODRUŽSTVÍ (Nikol Čalová)

V jedné zlaté kleci žil krásný, ale velice upištěný kanárek. Každý večer sledoval v televizi horory a ráno poslouchal rádio, ve kterém dávali pohádku o zlaté slepici. Jedno krásné odpoledne začala kočka houpat kleci a kanárek uletěl, ale kočka ho lapla do knížky. Kanárek dopadl na trávu uprostřed lesa, kde stála perníková chaloupka. Z chalupy vylezla baba a zařvala: „Kterej pták mi to leze na pozemek!“ kanárek řekl: „Já“ a začal pištět a perníková chajda se rozpadla „Hurá!“ křičela baba a proměnila se v krásnou princeznu a děkovala kanárkovi, že ji vysvobodil. Nabízela mu bohatství, ale kanárka napadlo něco jiného. Tak ho princezna chňapla, polila ho svčenu vodou a pokřtila ho na jméno Karel. A tak Karel letěl dál a uviděl malou chaloupku ze slámy, vedle zase ze dřeva a vedle z cihel. Přistál na komíně cihelné chaloupky a v kuchyni uviděl tři prasátka a ta říkala „My se moc bojíme velkého vlka, on nám rozfoukne chaloupku.“ Jen to dořekla, přiklusal vlk a povídá: „Ho, ho, ho, čuňata, vždyť vy víte, co se stane, když fouknu, zbořím váš domek!“ Chvíli bylo všude ticho a pak vyšel Karel a řekl: „A ty víš, co se stane, když fouknu já?“ Kája se nadmul a zapištěl tak silně, až vlkovi slezly chlupy a chaloupka se zbořila. Vlk utekl a prasata se změnila v papeže, faráře a varhaníka. Děkovali Karlovi a nabízeli mu bohatství, ale Káju napadlo něco jiného. Tak šel zase pod svčenu sprchu a dostal druhé jméno Hynek. Tak letěl a narazil na chaloupku, ve které byla stará babička, která šla právě pryč a nechala tam noční košili a čepec. Kája Hynek toho využil, oblékl se a parádil se v kuchyni, když tu najednou vešel vlk. Zadíval se na ptáčka a povídal: „Ale podle scénáře mám být babička já a ne nějaký, opelichaný pták se zobákem!“ Kanárek se naštvál a řekl: „To je pravda, zobák mám, ale na užitečnou věc!“ Kanár začal pištět, až se vlk proměnil v malou a hezkou Andulku Máchovou. Kája Hynek se do ní zamiloval a taky si ji vzal. V tu dobu se kniha roztrhla a oba ptáčci se změnil v lidi a z kanárka se stal mladý básník Karel Hynek Mácha.

Zazvonil zvonec a Kanárka je konec

DEN STÁTNIC (Nikol Čalová)

Dnes je můj osudový den. Mám obrovský strach, že selžu. Modlím se, abych vše zvládla. Ráno se budím brzy. Bez snídaně, jen s kávou v termohrníčku a zeleným čajem s ginkem vyrážím do Zlína. Mám jít na řadu až těsně po obědě, ale máme tam být dřív. Je brzy dopoledne a už jsme tady skoro všichni, kteří máme dnes termín zkoušek. Hledím do vypracovaných otázek a snažím se ještě pochytit, co se dá. Jako vždy začínám mít v hlavě stále větší zmatek. V komisi je obávaný Mikeš, mistr všech ekonomických křivek a taky Knapová. Ta je sice hodná, ale zase pozná, když někdo vaří z vody. Potí se mi ruce, rudne mi tvář a celkově mě začíná polévat horko. Písmenka mi splývají stejně v jeden chumel a jediné co vím je, že nic nevím. Závidím těm, co už to mají za sebou. Uvolněně se smějí, diskutují a samozřejmě říkají, jak to bylo lehké. Hrozně se bojím, co bude, když to neudělám. Jsem zvyklá neprohrávat.

A je to tady, přišla na mě řada. Nesměle vcházím do třídy. V místnosti sedí 5 lidí, odborná komise. Máme hrozně hodného vedoucího komise, ale to mi stejně nebude k ničemu. Všichni se usmívají, aby mi dodali klid a odvalu.

Odprezentuji s třesoucím hlasem diplomku a se strachem čekám na jejich otázky. Bojím se, i když vím, že to horší teprve přijde. Pasáková, učitelka účetnictví má samozřejmě připomínky. Zdají se jí některá řešení nedůležitá a zbytečná, ale ona vůbec nechápe, jak to v naší firmě chodí. Jen stojím a přikyvuji. Jako hlupák. Nemám ani sílu ji oponovat. Ale kde se poděla má neochvějná síla stát si za svým a schopnost obhájit si své? Nevím, místo toho jí přitakávám.

No tak to bych měla, ani toto jsem nezvládla tak, jak bych si přála. Vedoucí komise, zlatý a hodný starší pán, to zahrává s úsměvem do autu a posunujeme se dál.

Bude hůř. V ruce žmoulám téměř mokřý papírový čtyřlístek od syna.

První se ptá externista, mladý sympatický pán z nějaké banky. Ten je zlatej, ptá se na franchising, lehká to otázka. Řeknu vše, nač si vzpomínám i pár svých postřehů. Mírně se uklidňuji, ale Mikeš mě okamžitě staví na zem. Běžte si k tabuli a nakreslete křivky IS-LM a vysvětlete nám jejich pohyb v určitých situacích. Málem omdlévám a padám na zem, v hlavě mi buší tisíc malých kladívek a snažím se z ní vydolovat něco, co tam není. Což on samozřejmě pozná po prvním mém slovu. Po chvilce, která pro mě samozřejmě byla nekonečná, se přesouváme k dalšímu předmětu – finance podniku.

Když už jste u té tabule, slyším ji jakoby v dálce říkat, napište nám rozklad ROE (Return on Equity = Rentabilita vlastního kapitálu). No jo, a jsme opět u toho, vzorečky jsou pro mne stejně nezapamatovatelné jako ekonomické křivky. Naštěstí tam s její pomocí alespoň něco málo vypočítám. Přesvědčivě to bohužel moc nezní. Tak si tak v duchu říkám, k čemu jsou mi mé pečlivě vytištěné, svázané a mými poznámkami protkané studijní materiály. Odpověď asi znáte. Na závěr mě doráží Pasáková, když místo klasických daňových zákonů, které ovládám dobře, se mě ptá na Mezinárodní účetní standardy, se kterými v naší malé firmičce nemám šanci přijít do styku. Nestačí jí jen zevrubně odpovědi, ale jde samozřejmě dál do hloubky.

Úplně mimo jsem nebyla, jakože bych nevěděla, o co se jedná, ale spokojená sama se sebou ani náhodou nejsem. Pasáková se naopak spokojeně usmívá, tak a máš to, aby sis nemyslela, že je vše tak jednoduché. Jakoby ji slyším říkat. Já většinou výřečná, vše schopná obhájit, ze všeho se vykecat, jsem z mého pohledu zklamala sama sebe. O ostatních ani nemluvě. V hlavě se mi honí jediná myšlenka, že mi to prostě za můj, pro mne hodně ubohý výkon nedají. Na jedné straně mám slzy krajíčku a na druhé jsem na sebe tak hrozně našťvaná, že to ani vypovědět nemůžu. Se soucitným úsměvem mi všichni přítomní poděkují a odebírám se ven, aby se mohli „poradit“. Po chvíli mne volají, abych si vyslechla jejich ortel.

Předseda komise se mne snaží uklidnit, že je to normální, že člověk není ve své kůži, a když mne tak vidí zkroušenou, dlouho to nenatahuje. Oznamení, že jsem to přece jen obhájila a státní závěrečnou zkoušku udělala pomalu ani nevnímám. Pere se ve mně spousta pocitů, kdy jeden je rád, že to má za sebou, ale má hrdost mi říká, že to takhle nechci, že jim chci dokázat, co ve mně doopravdy je. Chvilí přemýšlím dokonce o tom, že jim řeknu, že to chci dělat znova. Ale ani to se v ten okamžik neodvažuji vyslovit. Možná naštěstí pro mne.

Přesto jim moc děkuji a se smíšenými pocity vycházím ven. Proč se vůbec neraduju, vždyť všichni to štěstí neměli? Sama se v sobě nevyznám, anebo vlastně vyznám. Já, která chci být vždy precizní a ve všem dobrá, se prostě s tímto výsledkem nikdy nesmírím. K čemu mi bylo, že mě studium celou dobu bavilo, byla jsem nejlepší z naší třídy v reálném investování na burze. To že jsem sběratelka všech možných i nemožných studijních materiálů, jsem schopná reálně vést spoustu odborných diskuzí, ale v pro mne důležité fázi studia, u státnic, kde jsem moc chtěla vše zúročit, nakonec shořím jako papír. Prostě je ve mně tolik hořkosti z toho všeho, že to snad nikdy nevyprchá. Ti co neudělali, mě

samozřejmě nikdy nemůžou pochopit. Říkají si určitě, co já bych za to dal, nebo dala. A že jich letos bylo docela dost.

Co když jsem si zvolila špatné oblečení? Měla jsem si vzít mé oblíbené šedé kalhoty a bílou halenku, kterou jsem vybírala s kamarádkou z bakalářek a ne šaty. Co mě to jen napadlo?

Chvíli si říkám, že je to také daň za relativně snadné první státnice, na bakalářích. Joj, jak ti tam byli zlatí. Srovnání jednotlivých státnic je doslova jako nebe a dudy. Tam jsem to měla hodně snadné. Musím si na rovinu připustit, že obtížnost se však až na angličtinu nedala srovnat. Měli jsme jasné dané otázky, které jsme předem věděli, a taky po vytažení otázek čas na přípravu. Prostě úplně něco jiného.

Tady jsme znali jen široký okruh otázek, bylo jich nesrovnatelně víc a zeptat se mohli v podstatě na cokoliv. O nějaké přípravě nemohla být žádná řeč. Ne nadarmo se o našem oboru Finance říkalo, že je ve srovnání s Marketingem a Podnikovými financemi nejtěžší.

Jak o tom všem tak přemítám, říkám si, že to opravdu bylo těžké, a že jsem tak úplně nepohořela, ale to mé neustále pochybné ALE tam stále zůstává a nahlodává mou sebedůvěru. Doma mě všichni vítali s radostí a gratulovali k úspěchu, o kterém já jsem rozhodně plně přesvědčená nebyla. Bohužel jsem si o tom nemohla s nikým povykládat otevřeně. Spolu studující kamarádky, byly jsme taková naše pětka, až na jednu, která to neudělala ani v ten rok, jako my ani ve dvou následujících termínech, tímto prošly jakoby úspěšněji. Ne jakoby, prostě úspěšněji. A jsem zase u svého neustálého srovnávání a nutnosti být ta nejlepší. Toho se fakt asi nikdy nezbavím. Víím, že bych to měla jednou provždy uzavřít. Ale to je právě to, měla.

I když čas vše zhojí a jedny starosti nahradí starosti další, tak mi teď nezbývá než konstatovat, že to tak mělo být. Je nutné neohlížet se a jít směle dál. Vše co se děje, se děje ve správný čas a děje se tak, jak se má dít, aby nás to následně posunulo v životě dál.

Přes všechny hořkosti a zklamání jsem nikdy v životě nezalitovala svého rozhodnutí studovat a škola mi dala hodně. Těch lepších věcí bylo nesrovnatelně víc. Vědomosti, kamarádky a moře možností. Pro můj dobrý pocit musím otevřeně poprvé říct, že jsem udělala i pár dobrých skutků pro ostatní, ale o tom není slušné se rozepisovat. Jen doufám, že to tak pociťovaly i ony.

BOTY V TRÁVĚ (Jancková Petra)

Byly jednou dvě boty a měly se k sobě. Šlapaly jedna za druhou, šťastny že jsou spolu. Když měla První rozvázanou tkaničku, Druhá se ochotně zastavila a počkala, až si ji zaváže, a naopak.

Protože šlapaly pořád spolu, stalo se, že si obě prošlapaly díru do podrážky a musely jít do opravy. Obuvník je opravil, ale ouha - jedna nová podrážka byla silnější. Už nemohly boty šlapat pěkně vedle sebe a vesele se na sebe smát. Teď už První neviděla Druhé na jazýček a bylo jí z toho smutno. Zakopávala a rozvazovala se jí tkanička pořád dokola. Druhá z toho byla také smutná, ale výhled, který se jí naskytl díky nové podrážce, se jí docela líbil. Postupně zapomínala na trampoty s První a vykračovala si sama. Rozhlížela se po krajině, libovala si jaké je to pěkné, že na První nemusí čekat a může jít, kam chce.

Na cestě byla jáma a Druhá, jak se tak rozhlížela a nedávala pozor, kam šlape, do té jámy spadla a ne a ne se vyškřábat ven. A k tomu všemu si roztrhla novou podrážku. Zůstala sedět na dně jako stará papuč a začalo jí být do breku. Jak to, že je v díře. Ještě před chvílí si tak pěkně vykračovala po cestě, nic jí nechybělo, sluníčko na ni svítilo. Teď si Druhá vzpomněla na První a pustila se do volání o pomoc. Volala a volala, prosila, aby První přišla, podala jí dolů tkaničku a pomohla jí z té jámy ven. Jenže nikdo nepřicházel a Druhá začala nabírat do pláče, až se jí rosily tkaničky.

Ze samého pláče usnula a zdál se jí sen. Byla ve vysoké trávě, tak vysoké, že ani nebe neviděla, a hledala První. Běhala, volala, rozhlížela se na všechny strany, stoupala si na špičku, až se nakonec odrazila a vyskočila tak vysoko, že uviděla sluníčko, nebe, dokonce i První, která ležela nedaleko. Chtěla na ni zavolat: "Haló, tady jsem," ale v tu chvíli se probudila na okraji jámy. To měla radost. Otočila se na podpatku a cesta necesta pelášila domů, jako by jí za patou hořelo, nic nedbala na pošramocenou podrážku.

Doma ji První nemohla ani poznat, rozvázaná tkanička, vyplazený jazýček, zaprášený podpatek a páni - i nová podrážka docela zničená. A tak obě zase putovaly do opravy. Obuvník si dal tentokrát záležet a řádně Druhou opravil. Boty se zaradovaly a šlapaly zase spolu.

A jestli se neprošlapaly, šlapou ještě dodnes.

MILÝ TÁTO! (Petra Jancková)

Milý táto, chceme ti přát -

čepice zas v rukou máme

pěkně vlásky učesáme

knoflíčky si přišíváme

čokoládu nemlsáme

do řady se pěkně dáme

šarvátek se vystřiháme
dnes kdy máš přesně šedesát!

Milý táto, chceme ti přát -
alespoň malou chvílečku
hlavu bez čísel, vzorečků
autíčko na šňůrečku
rodinku pěkně v kolečku
večírek plný dr(o)bečků
v zahrádce se stříškou v kopečku
dnes kdy máš přesně šedesát!

Milý táto, chceme ti přát -
zdravíčko jako z ocele
rána kdy skáčeš z postele
a cvičení vždy veselé
jenom upřímné přátele
ať je pro tebe vždy neděle
sečteno, podtrženo to celé
nejen proto, že máš dnes šedesát!

Milý táto, chceme ti přát -
žádnou starost o peníze
i když moudrá hlava tvrdí že
jen díky nim vše mění se
a jede jen kdo namaže
i bez nich dosti kuráže
a s nimi, to se ukáže
dnes kdy máš přesně šedesát!

Milý táto, chceme si přát -

i když občas zlobíme
a co roupama nevíme
všemu se pak divíme
večeři občas nesníme
a potají zase kouříme
do vlasů si občas skočíme
abys nás dál měl stejně rád!

HURIKÁN (Kristýna Navrátilová)

Seděla jsem za volantem a zběsile ujížděla pryč. Slunce se skrylo v zákrytu šedočerné oblohy a svět sem poslal katastrofu. Můj domov se za mnou rozpadal na malé kousíčky a mně se v hlavě honila spousta myšlenek, slzy se mi draly do očí, ale musela jsem pryč, hlavně pryč od toho běsnícího víru.

Vzpomněla jsem si na všechny své přitele a najednou na zastávce spatřila tři lidi. Všechny jsem je chtěla zachránit, ale v tom stavu, v jakém mé auto bylo, bylo místo sotva pro jednoho dalšího. Nastala situace, v kterou jsem nikdy nedoufala. Musela jsem se rozhodnout. Když jsem přijela blíž, spatřila jsem svého nejlepšího přítele. Tím nejlepším se mi stal v den, kdy jsem se topila. Hodili mě z legrace do vody, ale já panikařila vždy, když jsem pod sebou necítila pevnou zem. On pro mě skočil a vytáhnul mě ven jako hrdina. *Ne moment!* Vrátila jsem se zpět do reality a pohlédla na tu ženu, u které stál. Vypadalo to, že už dřív měla problémy s chozením, ale teď ta stará paní vážně potřebovala pomoc. Krom těch zranění co měla, pravděpodobně utrpěla i šok a můj přítel ji uklidňoval spolu se sympatickým blondatým mladíkem. Vypadal moc mile, jen ho potkat někde jinde.

Zastavila jsem a vyskočila z auta. Věděla jsem, že do konce života budu přemýšlet nad rodinami ostatních lidí, nad jejich životy, které mohly pokračovat, ale skončí právě tento den kvůli mně.

„Pojď rychle!“ drapla jsem ruku přítele, ale on pomohl té babičce na místo spolujezdce.

„Co to děláš?!“ vykřikla jsem na něj, ale on se na mě podíval tím stejným pohledem, jako když jsem přišla k vědomí po chvíli topení se.

„Potřebuje pomoc,“ řekl a zavřel to auto. Pohlédla jsem na blondatého mladíka, ale vypadal, že by se do toho auta nejrady naložil sám. Můj nejlepší přítel, znala jsem ho dost dobře na to, abych věděla, že hádky teď nemají smysl. Zanávala jsem a sedla do auta. Rozjela jsem se a uklidňovala starou paní, přitom zadržovala slzy při pohledu do zpětného zrcátka, jak můj nejlepší přítel mizí v dáli.

Seděla jsem na chodbě nemocnice, když ke mně doktor přišel a oznámil mi, že paní je mimo ohrožení života. S úsměvem na tváři mi oznamoval, že jsem jí zachránila život.

„Ne, to jsem nebyla já,“ smutně jsem se usmála.

„Před lety mi zachránil život a teď obětoval svůj vlastní, aby život někoho jiného mohl pokračovat. V srdci se mi zapíše jen jako dobrý přítel, ale také jako hrdina, ten co vždy chtěl pomáhat. Navždy v našich srdcích,“ dokončila jsem proslov na pohřbu a rozplakala se.

Když jsem odjížděla pryč, na ulici jsem spatřila známou tvář. Jednu starou paní, jak se objímá se svými vnoučaty a rozdává jim čokolády. Usmívá se a raduje se ze života. S úsměvem na tváři jsem se podívala na nebe a zakroutila hlavou. Najednou jsem měla pocit, jakoby tu můj přítel byl se mnou, vděčný za to, že jiný život může pokračovat.

HURIKÁN (Veronika Sedláková)

Ručička na tachometru létala v hodnotách, kam se snad nedostala od doby, co mám auto. V prudkých zatáčkách jsme se nakláněli a vráželi do sebe, náklad v kufru hrkal a převaloval se. Vzduch uvnitř auta byl nedýchatelný, ale nikdo se neodvážil stáhnout okénko. Vítr strašidelně kvílel, hnal proti nám neustálý proud vody a tříštil jej o auto.

V tom zmatku jsem si všimla, že jsme skoro u dálnice, ve vesnici. U staré zastávky stáli nějací lidé. Zdálo se mi, jako bych viděla hustou hřívu dlouhých světlých vlasů. Zuzka! Dupla jsem na brzdy. Auto podklouzlo na zabahněné silnici. Nepřipoutaní lidé narazili do předních sedadel, pásy se mi zařezaly do krku. Otevřela jsem dveře a nepřičetný vítr mi okamžitě vmetl do tváře blátivou vodu, listí, hluk a zoufalství.

Z auta se ozývaly hlasy. "Jeď, sakra, jeď!" "Na co čekáš?!" "Všichni tři se sem nevejdou!" "Nevejde se sem ani jeden!"

Já vím, řekla jsem si a žaludek se mi sevřel v křeči. "Zuzi, nastup si!" zakřičela jsem do nečasu tam venku. Vítr mi okamžitě oderval slova od úst. Zuzka i přesto pochopila. K mému úžasu zavržela hlavou a s jakýmsi pohledným mladíkem se jali strkat do auta nějakou starou paní. Ne! Chtělo se mi ječet. "Nastup si ty! Nevejdeš se sem!" Ale ona rozhodně zabouchla dveře od auta a pevně se chytila za ruku onoho pohledného chlapce.

Ta její neskutečná lidskost. Ta samá kdysi zachránila život mě. Jestli tohle přežijeme, zabiju ji. Ostatní pasažéři na mě znovu začali křičet. "Jeď, sakra, jeď!" "Chceš nás všechny zabít?" "Nemají šanci!" "Jeď, nebo tě zabiju!"

Uvědomila jsem si, že mají pravdu.

"Zuzi, pojď dovnitř!" byla jsem zoufalá. Zuzka pohodila hlavou a rukou udělala gesto, jako by mě odháněla.

Do očí mi vhrkly slzy. Ani jsem pořádně nevěděla, co dělám. Přimáčkla jsem plyn k podlaze.

Na dálnici jsme vjeli ostrým smykem. Zrychlování auta nás zatlačilo do sedadel.

Do města normálně jedu půl hodiny. Není daleko. Ale je v bezpečí. Je tam evakuační centrum. Město leží mimo očekávanou trasu tornáda.

Vítr, a pak i dešť pomalu slábl. Nemohli jsme jet déle než deset minut a před námi se už rýsovaly obrysy města. Dupla jsem na brzdu.

"Vystupovat! Vypadněte!"

Lidé udiveně, kvapně vystoupili z auta.

Rychle jsem se otočila. Před sebou jsem viděla běsnící černý rukáv hurikánu.

Vracím se pro Zuzku.

SVÍCE ZA OKNEM (Veronika Sedláková)

Jiskrou rozžata, svíce vzplane
v modravém soumraku
světélko průvanem komíhané
podobné přízraku.

Záře zlatá z jiných časů
tichá co vzpomínka, stálá co dech
má krásný smutek, smutnou krásu

jiskřičku útěchy v těžkých dnech.

Chladný vzduch oknem zavoněl
světélko náhle se zakmitalo
den na své sváry zapomněl
nebe se rozplakalo.

Pro koho moje svíce plane
pro koho tolik pláče nebe?
Pro duše v mlze zatoulané
duše, jež ztratily samy sebe.

Provazce vod mizí do šera
a proto rozsvěcím tuto svíci
by v temnu chladného večera
nalezli cestu zbloudilí poutníci.